

## Arrest

nr. 201 911 van 29 maart 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Tijl Uilenspiegellaan 17  
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, S.(...) F.(...), verklaarde Afghaan te zijn en pashtun, van de Mohamadzaï stam. U bent ongeveer 20 jaar oud en bent geboren in het dorp Abdyan, in het district Behsud van de provincie Nangarhar.*

*Uw vader was een politieofficier tot hij 18 jaar geleden bij een mijnexplosie zijn been verloor. Uw moeder was een leerkracht en was ook actief voor organisaties en ngo's. Uzelf ging naar school tot de 10e graad. Gedurende 4 jaar combineerde u de school met uw werk als riksjachauffeur. Gedurende 3 of 4*

maanden vervoerde u Samir, iemand die op de luchthaven werkte. U had hem leren kennen via Kabir, een collega riksjachauffeur.

Op een dag stapten Moellah Naser en Moellah Dastagir in uw riksja. Ze reden met u mee en betaalden u. Een tijdje later, stapten dezelfde mannen in uw riksja. Ze beschuldigden u ervan dat u werkte voor iemand die voor met buitenlanders samen heult en slingerden u naar het hoofd dat ze u zouden beschouwen als een ongelovige als u daarmee zou doorgaan. Ze stelden ook vragen over uw moeder en haar activiteiten. U vertelde hen dat uw moeder een leerkracht was. De rest van de rit misdroegen uw twee passagiers zich en lieten ze blijken dat ze nog een appeltje met u te schillen hadden. 10 dagen later kregen jullie een dreigbrief van de taliban. Ze eisten een volledige uiteenzetting over de man van wie u de riksjachauffeur was. U besprak dit met uw vader en jullie legden samen een afspraak vast met Samir. Ook hij had zo'n bedreigingen gekregen en probeerde net veilig op zijn werk te komen door een riksja te gebruiken.

Op 21 qaus 1394 (Afghaanse kalender, 12 december 2015) verlieten u en uw moeder Afghanistan. Eenmaal in Bulgarije, vernam u van uw vader dat Samir ook het land verlaten had nadat hij gewond geraakt was doordat de taliban een bom in zijn auto geplaatst had. U reisde via de landen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, onbekende landen, Oostenrijk, Duistland en kwam aan in België op 23 januari 2016, waar u een asielaanvraag indiende op 24 januari 2016. Onderweg naar België raakte u van uw moeder gescheiden.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: de taskara van uw vader (kopie), een document van het Rode Kruis inzake de handicap van uw vader (kopie), uw taskara (origineel), de Engelse vertaling van uw taskara (origineel), een kaart van FOB Fenty van Samir (kopie), een aanbevelingsbrief van Samir (kopie) en drie enveloppes (alledrie origineel). U legt ook een aantal documenten voor die op naam van uw moeder, Sultana Nawabi, staan. Met name: Een certificaat van deelname aan een HIV workshop van ActionAid (origineel), een appreciatiecertificaat van ActionAid (origineel), een certificaat van deelname aan een workshop van ActionAid (origineel), een certificaat van aanwezigheid van een training van de Organization of Human Welfare (OHW)(origineel), een brief inzake de taken van uw moeder bij het Rode Kruis (origineel), een certificaat van een workshop van Save The Children (origineel), foto's van uw moeder (kopie), een kaart van UN –Habitat van uw moeder (origineel), een kaart van ActionAid van uw moeder (origineel).

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2016/30691, dd.2 februari 2016). Dat u in 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), p.4; Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld van 1999 naar 1996. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoe, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid werd bovendien een tweede keer ondermijnd doordat een tegenstrijdigheid vastgesteld werd inzake uw verklaringen wat betreft het land waar uw paspoort afgenomen werd. Bij de verklaring die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog aan dat de smokkelaar uw paspoort afpakte in Turkije (Verklaring DVZ, p. 9). Op het CGVS verklaarde u echter dat het paspoort afgenomen werd in Iran (Gehoorverslag 1, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, blijft u erbij dat men in Iran het paspoort vroeg (Gehoorverslag 1, p. 26). Het louter bevestigen van uw meest recente verklaringen, maakt de tegenstrijdigheid niet ongedaan. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort wijst erop dat u een cruciaal reis- en identiteitsdocument wilt achterhouden voor de asielinstanties. Deze vaststelling doet sterk vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op bepaalde aspecten van uw identiteit, op uw eerdere reizen of uw reisweg tot België.

*Als reden voor uw vlucht uit Afghanistan haalt u aan dat de taliban u bedreigden omdat u een riksja chauffeur was voor Samir en omwille van de activiteiten van uw moeder. Uw verklaringen over deze bedreigingen zijn echter zo doorspekt met tegenstrijdigheden en dusdanig ongeloofwaardig dat er geen geloof aan gehecht kan worden.*

*Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u een dreigbrief kreeg op de dag nadat u mondeling bedreigd werd door de taliban en Daesh, verklaarde u bij het eerste gehoor op het CGVS dat u de dreigbrief kreeg 10 of 11 dagen na de verbale dreigementen (Vragenlijst CGVS, p. 3; Gehoorverslag 1, pp. 17, 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, oppert u dat u tijdens het interview bij de DVZ ook zei dat u de eerste dreigbrief na 10 dagen kreeg (Gehoorverslag 1, p. 26). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd nogmaals gepolst naar hoe lang nadat u Moellah Naser en Moellah Dastagir zag, u de dreigbrief kreeg. U reageert door eerst de vraag te ontwijken, om vervolgens te verklaren dat u het niet meer weet (Gehoorverslag 2, p. 25). Ook dat is allerm minst geloofwaardig.*

*Ook wat betreft het moment van de bijeenkomst die uw vader en u met Samir hadden naar aanleiding van de dreigementen, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor plaatst u deze bijeenkomst tussen de mondelinge bedreigingen die u kreeg en de dreigbrief in (Gehoorverslag 1, p. 17). Tijdens het tweede gehoor meent u echter dat u met uw vader en Samir afsprak om over de dreigementen te praten na de dreigbrief (Gehoorverslag 2, p.25). U zegt niet te weten hoe lang na de tweede dreigbrief dit was (Gehoorverslag 2, p.25). Gevraagd naar uw reactie op deze tegenstrijdigheid, meent u dat u zei dat het na de brief was (Gehoorverslag 2, p.28). Ook hier geldt weer dat het simpelweg ontkennen van uw eerdere verklaringen de tegenstrijdigheid niet wegneemt. Dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de bedreigingen die u ontving, schaadt zeer sterk het geloof in uw vluchtverhaal.*

*Daarnaast is ook de situatie die u schetst over Samir weinig geloofwaardig.*

*Wat Samir betreft, dient ten eerste opgemerkt te worden dat uw kennis over hem erg pover is. Zo weet u niet wie de werkgever van Samir was (Gehoorverslag 1, p. 21). Evenmin slaagt u erin te vertellen hoe lang hij al op de luchthaven werkte (Gehoorverslag 1, p. 21). U denkt dat het misschien 5 jaar was, maar weet niet exact wanneer hij er begon of stopte (Gehoorverslag 1, p. 21). Het is u een raadsel of hij een speciale training kreeg voor zijn job (Gehoorverslag 1, p. 22). U kunt slechts gissen naar met wie hij samenwerkte (Gehoorverslag 1, p. 22). U verklaart dat hij 'misschien' met buitenlanders samenwerkte omdat er veel buitenlanders op de luchthaven zijn (Gehoorverslag 1, p. 22). Gevraagd of u niet zeker bent of hij met buitenlanders werkte, geeft u toe dat u het niet weet zijn (Gehoorverslag 1, p. 22). Of er collega's van Samir problemen hadden met de taliban of Daesh weet u niet omdat hij daar geen informatie met u over deelde (Gehoorverslag 1, p.24). Gevraagd naar Camacho Roberto, weet u niet wie hij is, ook al blijkt uit de documenten die u voorlegt dat hij de supervisor van Samir was (Gehoorverslag 2, p.17). Het is opmerkelijk dat u, een volwassen man die naar school ging tot de 10e graad, er niet in slaagt om meer te vertellen over het werk van de persoon waardoor u in de problemen kwam.*

*Ten tweede werd vastgesteld dat ook de omstandigheden die u schetst over de beweerde bomaanslag op Samir niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat Samir om veiligheidsredenen niet met de auto ging maar met uw riksja (Gehoorverslag 1, p. 22). U stelde eveneens dat Samir ook bedreigingen kreeg (Gehoorverslag 1, p. 17). Het is dan ook niet geloofwaardig dat Samir, na uw vertrek, terug zelf met zijn eigen auto naar het werk zou beginnen pendelen, zoals u stelt (Gehoorverslag 2, p. 27). U verklaarde immers dat Samir met de riksja pendelde omdat hij vreesde dat iemand een bom aan zijn auto zou bevestigen op de publieke parking bij de luchthaven (Gehoorverslag 1, p.21). Gevraagd of het niet vreemd zou zijn dat Samir terug met de auto zou gaan als hij daarvoor uit veiligheidsoverwegingen de riksja nam, meent u dat hij geen andere optie had omdat hij werkte (Gehoorverslag 2, p. 27). U bevestigde nochtans dat er veel riksja chauffeurs actief waren in het gebied waar u werkte (Gehoorverslag 2, p. 17). Gevraagd naar waarom hij geen riksja nam, verklaart u dat u vermoedt dat hij geen riksja nam omdat u en de vorige riksja chauffeur problemen hadden (Gehoorverslag 2, p. 27). Over het probleem dat de eerste riksja chauffeur had, nochtans een vriend van u, heeft u echter geen informatie (Gehoorverslag 1, p.21: Gehoorverslag 2, p. 27). Het is niet geloofwaardig dat iemand die bedreigd werd en eerder uit veiligheidsoverwegingen een riksja nam, nadat de problemen nijpend werden er terug voor zou opteren het vervoersmiddel te kiezen dat hij eerder onveilig achtte.*

*Naast het feit dat de omstandigheden omtrent de bomaanslag op Samir die u vooropstelt niet geloofwaardig zijn, werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld inzake de plaats waar u was toen u hierover hoorde. Tijdens het eerste gehoor meende u dat u in Turkije was toen u hoorde over de aanslag (Gehoorverslag 1, pp. 24, 25). Tijdens het tweede gehoor oppert u dat u in Bulgarije was toen het met hem gebeurde (Gehoorverslag 2, p. 27). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat u in Bulgarije was toen u dit nieuws vernam. (Gehoorverslag 2, p. 28). Dat u bij uw tweede verklaring blijft, maakt deze frappante tegenstrijdigheid niet ongedaan.*

*Ook wat betreft het beweerde profiel van uw moeder, slagen uw verklaringen er niet in om te overtuigen.*

*Uw uitspraken weten niet te overreden dat uw moeder daadwerkelijk als leerkracht tewerk gesteld was. Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen hieromtrent.*

*Er werd een opmerkelijke contradictie geconstateerd met betrekking tot het beroep van uw moeder. Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat uw moeder directrice was van een crèche (Vragenlijst DVZ, p. 3), meende u tijdens het eerste en tweede gehoor op het CGVS dat ze een leerkracht was in de lagere school (Gehoorverslag 1, pp.9, 14, 17, 18, 20, 23; Gehoorverslag 2, p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat uw moeder leerkracht was (Gehoorverslag 2, p. 28). Er werd ook een tweede tegenstrijdigheid opgemerkt inzake het geslacht en de graad van de kinderen aan wie uw moeder les gaf. Tijdens het eerste gehoor zegt u dat uw moeder les gaf aan jongens van de eerste, tweede en derde graad (Gehoorverslag 1, p. 9). U heeft het over 'jongens' en 'schooljongens' aan wie ze les gaf (Gehoorverslag 1, p. 9). Tijdens het tweede gehoor meent u dat uw moeder les gaf aan meisjes van de eerste en tweede graad (Gehoorverslag 2, p. 20). U bevestigt expliciet dat ze enkel les gaf aan meisjes en herhaalt later in het gehoor nogmaals dat ze leerkracht was van kleine meisjes (Gehoorverslag 2, pp. 20, p. 28). U confirmeert ook stellig dat ze enkel les gaf aan meisjes van de eerste en de tweede en niet aan de derde graad (Gehoorverslag 2, p. 20). Geconfronteerd met de opgemerkte tegenstrijdigheid betreffende het geslacht en de graad van de leerlingen van uw moeder, zegt u dat de eerste en tweede graad gemengd zijn (Gehoorverslag 2, p. 28). Dat u een derde piste bewandeld wat betreft de leerlingen van uw moeder, ondergraaft de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw moeder ten zeerste. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet wie de directeur van de school van uw moeder was (Gehoorverslag 2, p. 20). U benoemt 2 collega's van uw moeder, met name Halima en Khadra (Gehoorverslag 2, p. 20). Behalve het feit dat Khadra leerkracht is, kunt u niets meer over haar vertellen (Gehoorverslag 2, p. 20). U weet niet eens aan kinderen van welke leeftijd Khadra les gaf (Gehoorverslag 2, p. 20).*

*Voorts maakte u het niet aannemelijk dat uw moeder werkelijk werkte bij verschillende organisaties en ngo's doordat uw verklaringen dermate vaag zijn. Ten eerste is het opmerkelijk dat u slechts in vage bewoordingen kunt zeggen voor welke organisaties uw moeder werkte. U benoemt het Rode Kruis en de Verenigde Naties (VN), en zegt dat ze ook werkte met een HIV-organisatie en een organisatie die werk levert voor een weeshuis (Gehoorverslag 1, p. 18). U slaagt er echter niet in om deze laatste twee te benoemen en verklaart dat dat komt omdat het in het Engels geschreven staat op de documenten (Gehoorverslag 1, p. 18). Gevraagd of uw moeder dan niet over haar werk sprak, meent u dat ze daar niet over vertelde (Gehoorverslag 1, p. 18). Dat u de organisaties ActionAid en Save The Children niet weet te benoemen, zet de bewering dat uw moeder activiteiten voor deze organisaties had op de helling. Er dient overigens opgemerkt te worden dat u bij het tweede gehoor de naam van de organisatie 'Save the children' wel spontaan gebruikte bij het verwijzen naar de activiteiten van uw moeder voor de weeshuizen (Gehoorverslag 2, p. 23). Dat u in uw tweede gehoor opeens wel weet voor welke organisatie uw moeder in de weeshuizen werkte komt allerm minst als authentiek over.*

*U legde in totaal 3 certificaten van ActionAid voor, maar van 2 daarvan slaagt u er niet in om er uitleg over te geven en meent u alweer dat dat komt omdat het er in het Engels staat (Gehoorverslag 1, pp.3, p.25). U kunt deze documenten wel linken met de werkbadge van ActionAid, maar daar stopt uw kennis (Gehoorverslag 1, p.4). U zegt dat u niet weet wat uw moeder exact deed voor ActionAid (Gehoorverslag 1, p. 25). U legt uit dat ze moe was als ze terugkwam van het werk en dat ze nooit iets zei over haar job (Gehoorverslag 1, p. 25). U stelt dat uw moeder in Laghman werkte toen ze werkte voor ActionAid (Gehoorverslag 1, p. 26), hoewel op de badge van ActionAid die u voorlegde duidelijk Kabul te lezen staat als plaats van tewerkstelling. Op de badge van UN habitat die u voorlegde staat echter wel Laghman. Gevraagd of uw moeder werkelijk voor ActionAid werkte in Laghman, zegt u dat het een VN-kantoor was (Gehoorverslag 1, p. 26). Gevraagd of ActionAid dan hetzelfde is als de VN, zegt u dat dat misschien zo is omdat ze de mensen helpen (Gehoorverslag 1, p. 26). Dat u er niet in*

slaagt om de verschillende organisaties waarvoor uw moeder gewerkt zou hebben, van elkaar te onderscheiden, komt de geloofwaardigheid van het profiel van uw moeder niet ten goede. Zoals eerder vermeld staat op de kaart van ActionAid als plaats van tewerkstelling Kabul te lezen. Nochtans meent u dat ze enkel in Laghman en Nangarhar werkte en niet in enige andere provincie (Gehoorverslag 2, p. 19).

Ook over de aangehaalde tewerkstelling van uw moeder bij het Rode Kruis, kunt u nauwelijks informatie verschaffen. Zo weet u niet wat ze deed voor het Rode Kruis (Gehoorverslag 1, p. 19). U meent dat ze er u ook later niets over vertelde (Gehoorverslag 1, p. 19). Op de vraag hoe lang uw moeder voor het Rode Kruis werkte, heeft u geen antwoord (Gehoorverslag 1, p. 19). Of uw moeder met buitenlanders samenwerkte bij het Rode Kruis weet u niet (Gehoorverslag 1, p. 19). Ook de naam van de baas van uw moeder bij het Rode Kruis moet u schuldig blijven (Gehoorverslag 1, p. 26). Het is u eveneens een raadsel om welke reden uw moeder stopte te werken voor het Rode Kruis (Gehoorverslag 2, p. 20-21). U oppert meermaals dat u te klein en te jong was om iets te weten over de tewerkstelling van uw moeder bij het Rode Kruis (Gehoorverslag 1, p. 19, 26; Gehoorverslag 2, p. 21). Nochtans kan van u, intussen een volwassen man, verwacht worden dat u zich informeert over de elementen die uw asielaanvraag onderbouwen. U verklaart immers dat u steeds met uw moeder samenwoonde en dat u samen met uw moeder naar België reisde tot jullie in Bulgarije gescheiden werden (Gehoorverslag 1, p.10). Dat uw moeder u met het oog op jullie gemeenschappelijke asielaanvraag in Europa geen informatie over haar verschillende tewerkstellingen zou gegeven hebben is zeer verwonderlijk. Wat betreft de activiteiten voor het weeshuis van uw moeder, benoemt u dan wel een locatie van het weeshuis, maar kunt u niet het aantal wezen benoemen die er wonen (Gehoorverslag 2, p. 23). U meent dat uw moeder les gaf en magazines aan de wezen gaf om te lezen, maar welke magazines dat dan waren, weet u niet (Gehoorverslag 2, p. 24).

Ook uw verklaringen over het werk van uw moeder voor de VN in Laghman blijven erg vaag. U zegt dat ze schoolboeken en notitieboeken uitdeelde aan scholen (Gehoorverslag 1, p.18). U stelt dat ze er een jaar werkte, maar zegt niet exact te weten in welk jaar dat dan was (Gehoorverslag 1, p. 19). Meer nog, u slaagt er zelfs niet in om aan te wijzen of het 1 jaar dan wel 5 jaar geleden was (Gehoorverslag 1, p. 19). Erop gewezen dat het mogelijk moet zijn om in uw eigen woorden iets te zeggen, oppert u dat u misschien fout bent als u iets zegt en dat u het niet meer weet (Gehoorverslag 1, p. 19). Het is opmerkelijk dat u, die voordien wel vlot tijdsindicaties wist te geven, plots niet meer op een dergelijke vraag weet te antwoorden (Gehoorverslag 1, p. 5, 11, 13, 16). U verklaarde dat uw moeder in Laghman werkte voor de VN, maar stelt dat u niet weet in welk dorp ze werkte omdat u niet meeding (Gehoorverslag 1, p. 19). U voegt er nog aan toe dat het misschien in het centrum was (Gehoorverslag 1, p. 19). U geeft toe dat u het niet zeker weet (Gehoorverslag 1, p. 20). Verder slaagt u er niet in om ook maar één district van Laghman te benoemen (Gehoorverslag 2, p.22). Van Mihterlam weet u niet waar het is, nochtans is het de provinciehoofdstad van Laghman (Gehoorverslag 2, p. 13). Dat u zelfs niet over de geringste kennis over de provincie waar uw moeder werkte beschikt, komt de geloofwaardigheid van haar activiteiten in Laghman niet ten goede. U zegt eveneens dat uw moeder samenwerkte met alle scholen in Laghman, maar weet er niet één te benoemen (Gehoorverslag 2, p. 21). Evenmin weet u met hoeveel scholen ze samenwerkte (Gehoorverslag 2, p. 21). U weet niet wie de baas van uw moeder was, maar enkel dat hij een buitenlander was (Gehoorverslag 2, p. 21). Van welk land haar baas dan was, weet u niet (Gehoorverslag 2, p. 21-22).

U haalt een incident aan waarvan uw moeder deel uitmaakte dat plaatsvond in Laghman, in een VN voertuig. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit incident omwille van de vaagheid van uw verklaringen en de ongeloofwaardige omstandigheden die u schetst. U verklaarde dat uw moeder slachtoffer werd van een bomaanslag toen ze op terugweg was van haar werk voor de VN in Laghman (Gehoorverslag 1, p. 20). U stelt echter dat u niet weet in welk dorp of gebied het incident gebeurde (Gehoorverslag 1, p. 20). Eveneens merkwaardig is dat u zegt dat het VN voertuig de dag na de aanslag zich opnieuw aan het huis van uw moeder aandiende, zoals gebruikelijk was (Gehoorverslag 2, p.23). Het is niet erg geloofwaardig dat men vanuit de VN, een dag nadat een wagen op een bepaald parcours doelwit was van een aanslag, zou beslissen om volgens exact hetzelfde stramien zijn werknemers op te pikken. Opmerkelijk is ook dat u bij het eerste gehoor meende dat er vijf vrouwen in de auto zaten en dat u tijdens het tweede gehoor stelde dat naast uw moeder, de mannelijke collega van uw moeder, Pashtunyar, en drie vrouwen in de auto zaten (Gehoorverslag 1, p. 20; Gehoorverslag 2, p. 23).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verschillende tewerkstellingen van uw moeder. Aangezien u naar deze tewerkstellingen verwijst als

oorzaak voor de vervolging die u in Afghanistan kende en vreest wordt het geloof in uw asielmotieven sterk ondergraven. Met betrekking tot uw moeder dient ook opgemerkt te worden dat als zij werkelijk het profiel zou hebben dat u voorhoudt, dat het dan opmerkelijk is dat ze u zouden bedreigen en niet haar. U geeft immers aan dat ze naast de beweerde aanval toen ze in Laghman werkte en de indirecte bedreigingen via u, nooit bedreigingen kreeg (Gehoorverslag 2, p. 24). Als reden dat ze u bedreigen en niet uw moeder zelf, meent u dat ze de dames niet direct bedreigen (Gehoorverslag 2, p. 25). Uw bewering dat de taliban vrouwen niet bedreigen wordt teniet gedaan door uw verklaring dat uw moeder en haar vrouwelijke collega's wel met een bomexplosie gevisieerd werden (Gehoorverslag 1, p.20).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielfreelaas en de verklaarde tewerkstelling van uw moeder, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

*de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio, bijvoorbeeld het incident waarbij Gul Muhammad die bij het nationale leger werkt om het leven werd gebracht (Gehoorverslag 2, p. 28), bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Abdyan deel uitmaakt”.*

*De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag, wijzigen voorgaande vaststellingen niet.*

*Uw taskara, de Engelse vertaling van uw taskara en de taskara van uw vader ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit en gezinssituatie, maar hebben geen betrekking op de verklaarde asielmotieven. De drie enveloppes die u voorlegt tonen slechts aan dat u correspondentie heeft ontvangen uit Afghanistan. Dat uw vader een handicap heeft, wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het document van het Rode Kruis over de handicap van uw vader, maakt echter uw problemen niet aannemelijk. De badge van FOB Fenty van Samir en de aanbevelingsbrief van Samir die u voorlegt, wijzigen evenmin de voorgaande analyse. Ten eerste gaat het slechts om kopieën en ten tweede kan aan deze documenten alleen geloof worden gehecht indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Dit laatste gaat ook op voor de documenten die u voorlegt met betrekking tot het profiel van uw moeder. Met name: een certificaat van deelname aan een HIV workshop van ActionAid (origineel), een appreciatiecertificaat van ActionAid, een certificaat van deelname aan een workshop van ActionAid, een certificaat van aanwezigheid van een training van de Organization of Human Welfare (OHW), een brief inzake de taken van uw moeder bij het Rode Kruis, een certificaat van een workshop van Save The Children, een kaart van UN –Habitat van uw moeder, een kaart van ActionAid van uw moeder. Uit deze documenten kan immers niet afgeleid worden dat de betrokken vrouw daadwerkelijk uw moeder is. Ook de foto's van uw moeder die u voorlegt, kunnen hierin geen verandering brengen. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: “(...)Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

aannemelijk te maken. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2016/30691, dd.2 februari 2016). Dat u in 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), p.4; Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld van 1999 naar 1996. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoe, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.  
(...)

Als reden voor uw vlucht uit Afghanistan haalt u aan dat de taliban u bedreigden omdat u een riksja chauffeur was voor Samir en omwille van de activiteiten van uw moeder. Uw verklaringen over deze bedreigingen zijn echter zo doorspekt met tegenstrijdigheden en dusdanig ongeloofwaardig dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u een dreigbrief kreeg op de dag nadat u mondeling bedreigd werd door de taliban en Daesh, verklaarde u bij het eerste gehoor op het CGVS dat u de dreigbrief kreeg 10 of 11 dagen na de verbale dreigementen (Vragenlijst CGVS, p. 3; Gehoorverslag 1, pp. 17, 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, oppert u dat u tijdens het interview bij de DVZ ook zei dat u de eerste dreigbrief na 10 dagen kreeg (Gehoorverslag 1, p. 26). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd nogmaals gepolst naar hoe lang nadat u Moellah Naser en Moellah Dastagir zag, u de dreigbrief kreeg. U reageert door eerst de vraag te ontwijken, om vervolgens te verklaren dat u het niet meer weet (Gehoorverslag 2, p. 25). Ook dat is allerm minst geloofwaardig.

Ook wat betreft het moment van de bijeenkomst die uw vader en u met Samir hadden naar aanleiding van de dreigementen, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor plaatst u deze bijeenkomst tussen de mondelinge bedreigingen die u kreeg en de dreigbrief in (Gehoorverslag 1, p. 17). Tijdens het tweede gehoor meent u echter dat u met uw vader en Samir afsprak om over de dreigementen te praten na de dreigbrief (Gehoorverslag 2, p.25). U zegt niet te weten hoe lang na de tweede dreigbrief dit was (Gehoorverslag 2, p.25). Gevraagd naar uw reactie op deze tegenstrijdigheid, meent u dat u zei dat het na de brief was (Gehoorverslag 2, p.28). Ook hier geldt weer dat het simpelweg ontkennen van uw eerdere verklaringen de tegenstrijdigheid niet wegneemt. Dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de bedreigingen die u ontving, schaadt zeer sterk het geloof in uw vluchtverhaal.

Daarnaast is ook de situatie die u schetst over Samir weinig geloofwaardig.

Wat Samir betreft, dient ten eerste opgemerkt te worden dat uw kennis over hem erg pover is. (...) U kunt slechts gissen naar met wie hij samenwerkte (Gehoorverslag 1, p. 22). U verklaart dat hij 'misschien' met buitenlanders samenwerkte omdat er veel buitenlanders op de luchthaven zijn (Gehoorverslag 1, p. 22). Gevraagd of u niet zeker bent of hij met buitenlanders werkte, geeft u toe dat u het niet weet (...) (Gehoorverslag 1, p. 22). Of er collega's van Samir problemen hadden met de taliban of Daesh weet u niet omdat hij daar geen informatie met u over deelde (Gehoorverslag 1, p.24). Gevraagd naar Camacho Roberto, weet u niet wie hij is, ook al blijkt uit de documenten die u voorlegt dat hij de supervisor van Samir was (Gehoorverslag 2, p.17). Het is opmerkelijk dat u, een volwassen man die naar school ging tot de 10e graad, er niet in slaagt om meer te vertellen over het werk van de persoon waardoor u in de problemen kwam.

Ten tweede werd vastgesteld dat ook de omstandigheden die u schetst over de beweerde bomaanslag op Samir niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat Samir om veiligheidsredenen niet met de auto ging maar met uw riksja (Gehoorverslag 1, p. 22). U stelde eveneens dat Samir ook bedreigingen kreeg (Gehoorverslag 1, p. 17). Het is dan ook niet geloofwaardig dat Samir, na uw vertrek, terug zelf met zijn eigen auto naar het werk zou beginnen pendelen, zoals u stelt (Gehoorverslag 2, p. 27). U verklaarde immers dat Samir met de riksja pendelde omdat hij vreesde dat iemand een bom aan zijn auto zou bevestigen op de publieke parking bij de luchthaven (Gehoorverslag 1, p.21). Gevraagd of het niet vreemd zou zijn dat Samir terug met de auto zou gaan als hij daarvoor uit veiligheidsoverwegingen de riksja nam, meent u dat hij geen andere optie had omdat hij werkte (Gehoorverslag 2, p. 27). U bevestigde nochtans dat er veel riksja chauffeurs actief waren in het gebied waar u werkte

(Gehoorverslag 2, p. 17). Gevraagd naar waarom hij geen riksja nam, verklaart u dat u vermoedt dat hij geen riksja nam omdat u en de vorige riksja chauffeur problemen hadden (Gehoorverslag 2, p. 27). Over het probleem dat de eerste riksja chauffeur had, nochtans een vriend van u, heeft u echter geen informatie (Gehoorverslag 1, p.21; Gehoorverslag 2, p. 27). Het is niet geloofwaardig dat iemand die bedreigd werd en eerder uit veiligheidsoverwegingen een riksja nam, nadat de problemen nijpend werden er terug voor zou opteren het vervoersmiddel te kiezen dat hij eerder onveilig achtte.

Naast het feit dat de omstandigheden omtrent de bomaanslag op Samir die u vooropstelt niet geloofwaardig zijn, werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld inzake de plaats waar u was toen u hierover hoorde. Tijdens het eerste gehoor meende u dat u in Turkije was toen u hoorde over de aanslag (Gehoorverslag 1, pp. 24, 25). Tijdens het tweede gehoor oppert u dat u in Bulgarije was toen het met hem gebeurde (Gehoorverslag 2, p. 27). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat u in Bulgarije was toen u dit nieuws vernam. (Gehoorverslag 2, p. 28). Dat u bij uw tweede verklaring blijft, maakt deze frappante tegenstrijdigheid niet ongedaan.

Ook wat betreft het beweerde profiel van uw moeder, slagen uw verklaringen er niet in om te overtuigen.

Uw uitspraken weten niet te overreden dat uw moeder daadwerkelijk als leerkracht tewerk gesteld was. Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen hieromtrent.

Er werd een opmerkelijke contradictie geconstateerd met betrekking tot het beroep van uw moeder. Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat uw moeder directrice was van een crèche (Vragenlijst DVZ, p. 3), meende u tijdens het eerste en tweede gehoor op het CGVS dat ze een leerkracht was in de lagere school (Gehoorverslag 1, pp.9, 14, 17, 18, 20, 23; Gehoorverslag 2, p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat uw moeder leerkracht was (Gehoorverslag 2, p. 28). Er werd ook een tweede tegenstrijdigheid opgemerkt inzake het geslacht en de graad van de kinderen aan wie uw moeder les gaf. Tijdens het eerste gehoor zegt u dat uw moeder les gaf aan jongens van de eerste, tweede en derde graad (Gehoorverslag 1, p. 9). U heeft het over 'jongens' en 'schooljongens' aan wie ze les gaf (Gehoorverslag 1, p. 9). Tijdens het tweede gehoor meent u dat uw moeder les gaf aan meisjes van de eerste en tweede graad (Gehoorverslag 2, p. 20). U bevestigt expliciet dat ze enkel les gaf aan meisjes en herhaalt later in het gehoor nogmaals dat ze leerkracht was van kleine meisjes (Gehoorverslag 2, pp. 20, p. 28). U confirmeert ook stellig dat ze enkel les gaf aan meisjes van de eerste en de tweede en niet aan de derde graad (Gehoorverslag 2, p. 20). Geconfronteerd met de opgemerkte tegenstrijdigheid betreffende het geslacht en de graad van de leerlingen van uw moeder, zegt u dat de eerste en tweede graad gemengd zijn (Gehoorverslag 2, p. 28). Dat u een derde piste bewandeld wat betreft de leerlingen van uw moeder, ondergraaft de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw moeder ten zeerste. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet wie de directeur van de school van uw moeder was (Gehoorverslag 2, p. 20). U benoemt 2 collega's van uw moeder, met name Halima en Khadra (Gehoorverslag 2, p. 20). Behalve het feit dat Khadra leerkracht is, kunt u niets meer over haar vertellen (Gehoorverslag 2, p. 20). U weet niet eens aan kinderen van welke leeftijd Khadra les gaf (Gehoorverslag 2, p. 20).

Voorts maakte u het niet aannemelijk dat uw moeder werkelijk werkte bij verschillende organisaties en ngo's doordat uw verklaringen dermate vaag zijn. Ten eerste is het opmerkelijk dat u slechts in vage bewoordingen kunt zeggen voor welke organisaties uw moeder werkte. U benoemt het Rode Kruis en de Verenigde Naties (VN), en zegt dat ze ook werkte met een HIV-organisatie en een organisatie die werk levert voor een weeshuis (Gehoorverslag 1, p. 18). U slaagt er echter niet in om deze laatste twee te benoemen en verklaart dat dat komt omdat het in het Engels geschreven staat op de documenten (Gehoorverslag 1, p. 18). Gevraagd of uw moeder dan niet over haar werk sprak, meent u dat ze daar niet over vertelde (Gehoorverslag 1, p. 18). Dat u de organisaties ActionAid en Save The Children niet weet te benoemen, zet de bewering dat uw moeder activiteiten voor deze organisaties had op de helling. Er dient overigens opgemerkt te worden dat u bij het tweede gehoor de naam van de organisatie 'Save the children' wel spontaan gebruikte bij het verwijzen naar de activiteiten van uw moeder voor de weeshuizen (Gehoorverslag 2, p. 23). Dat u in uw tweede gehoor opeens wel weet voor welke organisatie uw moeder in de weeshuizen werkte komt allerm minst als authentiek over.

U legde in totaal 3 certificaten van ActionAid voor, maar van 2 daarvan slaagt u er niet in om er uitleg over te geven en meent u alweer dat dat komt omdat het er in het Engels staat (Gehoorverslag 1, pp.3, p.25). U kunt deze documenten wel linken met de werkbadge van ActionAid, maar daar stopt uw kennis (Gehoorverslag 1, p.4). U zegt dat u niet weet wat uw moeder exact deed voor ActionAid

(Gehoorverslag 1, p. 25). U legt uit dat ze moe was als ze terugkwam van het werk en dat ze nooit iets zei over haar job (Gehoorverslag 1, p. 25). U stelt dat uw moeder in Laghman werkte toen ze werkte voor ActionAid (Gehoorverslag 1, p. 26), hoewel op de badge van ActionAid die u voorlegde duidelijk Kabul te lezen staat als plaats van tewerkstelling. Op de badge van UN habitat die u voorlegde staat echter wel Laghman. Gevraagd of uw moeder werkelijk voor ActionAid werkte in Laghman, zegt u dat het een VN-kantoor was (Gehoorverslag 1, p. 26). Gevraagd of ActionAid dan hetzelfde is als de VN, zegt u dat dat misschien zo is omdat ze de mensen helpen (Gehoorverslag 1, p. 26). Dat u er niet in slaagt om de verschillende organisaties waarvoor uw moeder gewerkt zou hebben, van elkaar te onderscheiden, komt de geloofwaardigheid van het profiel van uw moeder niet ten goede. Zoals eerder vermeld staat op de kaart van ActionAid als plaats van tewerkstelling Kabul te lezen. Nochtans meent u dat ze enkel in Laghman en Nangarhar werkte en niet in enige andere provincie (Gehoorverslag 2, p. 19).

Ook over de aangehaalde tewerkstelling van uw moeder bij het Rode Kruis, kunt u nauwelijks informatie verschaffen. Zo weet u niet wat ze deed voor het Rode Kruis (Gehoorverslag 1, p. 19). U meent dat ze er u ook later niets over vertelde (Gehoorverslag 1, p. 19). Op de vraag hoe lang uw moeder voor het Rode Kruis werkte, heeft u geen antwoord (Gehoorverslag 1, p. 19). Of uw moeder met buitenlanders samenwerkte bij het Rode Kruis weet u niet (Gehoorverslag 1, p. 19). Ook de naam van de baas van uw moeder bij het Rode Kruis moet u schuldig blijven (Gehoorverslag 1, p. 26). Het is u eveneens een raadsel om welke reden uw moeder stopte te werken voor het Rode Kruis (Gehoorverslag 2, p. 20-21). U oppert meermaals dat u te klein en te jong was om iets te weten over de tewerkstelling van uw moeder bij het Rode Kruis (Gehoorverslag 1, p. 19, 26; Gehoorverslag 2, p. 21). Nochtans kan van u, intussen een volwassen man, verwacht worden dat u zich informeert over de elementen die uw asielaanvraag onderbouwen. U verklaart immers dat u steeds met uw moeder samenwoonde en dat u samen met uw moeder naar België reisde tot jullie in Bulgarije gescheiden werden (Gehoorverslag 1, p.10). Dat uw moeder u met het oog op jullie gemeenschappelijke asielaanvraag in Europa geen informatie over haar verschillende tewerkstellingen zou gegeven hebben is zeer verwonderlijk. Wat betreft de activiteiten voor het weeshuis van uw moeder, benoemt u dan wel een locatie van het weeshuis, maar kunt u niet het aantal wezen benoemen die er wonen (Gehoorverslag 2, p. 23). U meent dat uw moeder les gaf en magazines aan de wezen gaf om te lezen, maar welke magazines dat dan waren, weet u niet (Gehoorverslag 2, p. 24).

Ook uw verklaringen over het werk van uw moeder voor de VN in Laghman blijven erg vaag. U zegt dat ze schoolboeken en notitieboeken uitdeelde aan scholen (Gehoorverslag 1, p.18). U stelt dat ze er een jaar werkte, maar zegt niet exact te weten in welk jaar dat dan was (Gehoorverslag 1, p. 19). Meer nog, u slaagt er zelfs niet in om aan te wijzen of het 1 jaar dan wel 5 jaar geleden was (Gehoorverslag 1, p. 19). Erop gewezen dat het mogelijk moet zijn om in uw eigen woorden iets te zeggen, oppert u dat u misschien fout bent als u iets zegt en dat u het niet meer weet (Gehoorverslag 1, p. 19). Het is opmerkelijk dat u, die voordien wel vlot tijdsindicaties wist te geven, plots niet meer op een dergelijke vraag weet te antwoorden (Gehoorverslag 1, p. 5, 11, 13, 16). U verklaarde dat uw moeder in Laghman werkte voor de VN, maar stelt dat u niet weet in welk dorp ze werkte omdat u niet meeding (Gehoorverslag 1, p. 19). U voegt er nog aan toe dat het misschien in het centrum was (Gehoorverslag 1, p. 19). U geeft toe dat u het niet zeker weet (Gehoorverslag 1, p. 20). Verder slaagt u er niet in om ook maar één district van Laghman te benoemen (Gehoorverslag 2, p.22). Van Mihterlam weet u niet waar het is, nochtans is het de provinciehoofdstad van Laghman (Gehoorverslag 2, p. 13). Dat u zelfs niet over de geringste kennis over de provincie waar uw moeder werkte beschikt, komt de geloofwaardigheid van haar activiteiten in Laghman niet ten goede. U zegt eveneens dat uw moeder samenwerkte met alle scholen in Laghman, maar weet er niet één te benoemen (Gehoorverslag 2, p. 21). Evenmin weet u met hoeveel scholen ze samenwerkte (Gehoorverslag 2, p. 21). U weet niet wie de baas van uw moeder was, maar enkel dat hij een buitenlander was (Gehoorverslag 2, p. 21). Van welk land haar baas dan was, weet u niet (Gehoorverslag 2, p. 21-22).

U haalt een incident aan waarvan uw moeder deel uitmaakte dat plaatsvond in Laghman, in een VN voertuig. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit incident omwille van de vaagheid van uw verklaringen en de ongeloofwaardige omstandigheden die u schetst. U verklaarde dat uw moeder slachtoffer werd van een bomaanslag toen ze op terugweg was van haar werk voor de VN in Laghman (Gehoorverslag 1, p. 20). U stelt echter dat u niet weet in welk dorp of gebied het incident gebeurde (Gehoorverslag 1, p. 20). Eveneens merkwaardig is dat u zegt dat het VN voertuig de dag na de aanslag zich opnieuw aan het huis van uw moeder aandiende, zoals gebruikelijk was (Gehoorverslag 2, p.23). Het is niet erg geloofwaardig dat men vanuit de VN, een dag nadat een wagen op een bepaald parcours doelwit was van een aanslag, zou beslissen om volgens exact hetzelfde stramien zijn

*werknemers op te pikken. Opmerkelijk is ook dat u bij het eerste gehoor meende dat er vijf vrouwen in de auto zaten en dat u tijdens het tweede gehoor stelde dat naast uw moeder, de mannelijke collega van uw moeder, Pashtunyar, en drie vrouwen in de auto zaten (Gehoorverslag 1, p. 20; Gehoorverslag 2, p. 23).*

*Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verschillende tewerkstellingen van uw moeder. Aangezien u naar deze tewerkstellingen verwijst als oorzaak voor de vervolging die u in Afghanistan kende en vreest wordt het geloof in uw asielmotieven sterk ondergraven. Met betrekking tot uw moeder dient ook opgemerkt te worden dat als zij werkelijk het profiel zou hebben dat u voorhoudt, dat het dan opmerkelijk is dat ze u zouden bedreigen en niet haar. U geeft immers aan dat ze naast de beweerde aanval toen ze in Laghman werkte en de indirecte bedreigingen via u, nooit bedreigingen kreeg (Gehoorverslag 2, p. 24). Als reden dat ze u bedreigen en niet uw moeder zelf, meent u dat ze de dames niet direct bedreigen (Gehoorverslag 2, p. 25). Uw bewering dat de taliban vrouwen niet bedreigen wordt teniet gedaan door uw verklaring dat uw moeder en haar vrouwelijke collega's wel met een bomexplosie gevisieerd werden (Gehoorverslag 1, p.20).*

*Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag en de verklaarde tewerkstelling van uw moeder, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als een persoon die voor een Afghaan heeft gewerkt die op zijn beurt voor de buitenlanders heeft gewerkt alsook naar de tewerkstelling van zijn vader bij de politie die door een ontplofing gewond is geraakt en naar zijn moeder die een lerares was en samenwerkte met de buitenlandse organisaties, herhaalt hij slechts zijn verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen. Ook het verwijzen naar zogenaamd "algemeen gekende feiten" en algemene informatie zoals de UNHCR *Guidelines* en het UNHCR Handboek volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Voor zover verzoeker stelt getraumatiseerd te zijn en meent dat hier geen rekening mee werd gehouden, moet worden opgemerkt dat verzoeker hier geen enkel objectief bewijs van neerlegt. Daarnaast toont hij niet aan dat zijn beweerde psychologische problemen hem niet in staat zouden stellen om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker toont ook niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen problemen te kaderen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begrijpt.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal *in casu* vooringenomen zou zijn geweest en dit louter op basis van de vaststellingen rond verzoekers leeftijd. Het argument dat men in Afghanistan niet zou weten hoe oud men is doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk een concrete geboortedatum heeft opgegeven. Indien hij zijn geboortedatum en leeftijd niet kende, kon worden verwacht dat hij dit op die manier zou aangegeven.

Wat betreft de vaststellingen over het moment dat verzoeker de dreigbrief ontvangen heeft, over de plaats waar hij was en over het beroep van zijn moeder stelt verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem nooit werden voorgelezen zodat hij nooit de kans kreeg om de fouten daar te

verbeteren. Ook wijst hij erop dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag niet werd gesteld of zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen. De Raad stelt vast dat zowel uit de vragenlijst als uit zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou (stuk 16). Ook ondertekende verzoeker zowel de vragenlijst als de verklaring, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigt dat de gedane verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en dat zijn verklaringen oprecht zijn. De Raad stelt ook vast dat tijdens het gehoor van 6 januari 2017 werd gevraagd of alles bij zijn vorig interview goed was verlopen, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (stuk 8, gehoorverslag, p. 2). Vervolgens werd gevraagd of verzoeker alle belangrijke asielmotieven heeft kunnen vertellen, waarop verzoeker aangaf dat hij zijn problemen niet in detail kon vertellen en dat hij het kort moest houden (stuk 8, gehoorverslag, p. 2). Ook werd gevraagd of verzoeker nog opmerkingen had, waarop hij ontkennend antwoordde (stuk 8, gehoorverslag, p. 2). De Raad is van mening dat verzoeker genoeg mogelijkheden had om eventuele fouten kenbaar te maken aan de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze recht te zetten, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

Wat verzoekers kennis over Samir betreft, moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging en risico op ernstig schade stoelt op het gegeven dat hij voor een persoon heeft gewerkt die voor de buitenlanders heeft gewerkt. In dit opzicht is het niet aannemelijk dat verzoeker slechts kan gissen naar met wie hij samenwerkte. Verzoeker verklaarde immers dat hij 'misschien' met buitenlanders samenwerkte omdat er veel buitenlanders op de luchthaven zijn (stuk 8, gehoorverslag, p. 22). Gevraagd of hij niet zeker is of hij met buitenlanders werkte, geeft verzoeker toe dat hij het niet weet (stuk 8, gehoorverslag, p. 22).

De vraag hoe verzoeker kan weten waarom Samir een dergelijke keuze heeft gemaakt en het onbekend is of hij andere veiligheidsmaatregelen nam doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. De Raad vindt het evenmin geloofwaardig dat iemand die bedreigd werd en eerder uit veiligheidsoverwegingen een riksja nam, nadat de problemen nijpender werden er terug voor zou opteren het vervoersmiddel te kiezen dat hij eerder onveilig achtte.

Het verweer dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker de Engelstalige documenten niet kan lezen, kan niet overtuigen. Deze verklaring werd wel degelijk opgenomen in de bestreden beslissing, maar kon niet volstaan om verzoekers onwetendheid te verschonen. Er werd dan ook terecht geoordeeld dat: *"Gevraagd of uw moeder dan niet over haar werk sprak, meent u dat ze daar niet over vertelde (Gehoorverslag 1, p. 18). Dat u de organisaties ActionAid en Save The Children niet weet te benoemen, zet de bewering dat uw moeder activiteiten voor deze organisaties had op de helling. Er dient overigens opgemerkt te worden dat u bij het tweede gehoor de naam van de organisatie 'Save the children' wel spontaan gebruikte bij het verwijzen naar de activiteiten van uw moeder voor de weeshuizen (Gehoorverslag 2, p. 23). Dat u in uw tweede gehoor opeens wel weet voor welke organisatie uw moeder in de weeshuizen werkte komt allerm minst als authentiek over."*

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten in verband met de tewerkstelling van zijn moeder moet worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn moeder ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon vaststellen kan uit de door verzoeker neergelegde documenten en foto's niet worden afgeleid dat het om zijn moeder gaat.

Voorts stelt verzoeker zich de vraag hoe hij de informatie kan weten over de tewerkstelling van zijn moeder, gezien het over een periode gaat waarin hij nog een kind was. Opnieuw moet verzoeker erop worden gewezen dat hij zijn verzoek om internationale bescherming steunt op de tewerkstelling van zijn moeder, waardoor wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker hier meer gedetailleerde en consistente informatie over kan verschaffen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.*

*Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.*

*Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de*

*zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. (...) De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio, bijvoorbeeld het incident waarbij Gul Muhammad die bij het nationale leger werkt om het leven werd gebracht (Gehoorverslag 2, p. 28), bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Abdyan deel uitmaakt".*

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter, maar hierin wordt een beoordeling gemaakt van een intern vluchtalternatief, hetgeen *in casu* niet aan de orde is. De verwijzing in die zin naar algemene rapporten over de voedselcrisis bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betwist dat Jalalabad veilig is en citeert uit een aantal rapporten. De informatie die door verzoeker wordt bijgebracht ligt evenwel in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund.

Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Waar verzoeker erop wijst dat hij afkomstig is van een arm gezin en dat zijn vader andersvalide is, moet erop worden gewezen dat persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de precaire economische omstandigheden waarin hij beweert te verkeren tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader, broer en zussen in Behsud in hun huis in Nangarhar wonen, dat zij het goed stellen en dat zijn oom die ook in dit huis woont voor de inkomsten zorgt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die erop wijzen dat hij in een dermate precaire situatie verkeert waaruit zou kunnen blijken dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover verzoeker naar de tewerkstelling van zijn moeder verwijst, moet erop worden gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verschillende tewerkstellingen van zijn moeder. Verzoeker kan zich aldus niet beroepen op het door hem aangehaalde arrest *Elgafaji*.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF